# BAUDELAIRE, SYMONS AND THE ARTIFICIAL PARADISE

Sofia Lavinia Cercel
PhD Student, University of Craiova

*Abstract: Charles Baudelaire is the first European to write a comparative study of wine, hashish and opium from both aesthetic and ethical point of view, ''Artificial Paradises" (1860), a book that shocks, eliminates taboos and influences other symbolist writers from all over Europe. It is the case of Arthur Symons, an English poet, translator and critic, who writes in Baudelairian style the article, ''The Gateway to an Artificial Paradise: the Effects of Hashish and Opium Compared", published in Vanity Fair, in 1918. Experimenting with drugs is the way that the symbolist writers created synesthesia, the aesthetic symbolist process by which feelings of different nature (colors, sounds or odors) are associated.*

*Keywords: drugs, poetry, Symbolism, synesthesia*

Subiectul consumării narcoticelor a fost unul tabuizat pentru mult timp, deși istoria narcoticelor este una vastă, arheologii aducînd dovezi care atestă consumul de opiu și ciuperci halucinogene încă de acum 10.000 de ani. Preoții sau șamanii utilizau substanțele în diversele ritualuri religioase, ori erau folosite cu scop medicinal sau recreativ de civilizații vechi, precum cea sumeriană.

Economia se dezvoltă în urma progreselor din domeniul tehnic și științific spre sfîrșitul secolului al XIX-lea. În Franța încep să se organizeze primele congrese internaționale și Expoziții Universale, astfel creîndu-se un mediu cosmopolit care reunește artiști și sciitori. Mediul literar și artistic parizian se transformă. Mișcări literare precum simbolismul și decadentismul iau naștere în Paris, influențînd treptat și restul Europei. Estetismul englez întregește și el tabloul pe care îl vom schița în continuare, al unor scriitori care au deschis drumuri noi, diferite, care au șocat și uimit deopotrivă.

Luînd naștere ca o mișcare de protestare împotriva spiritului pozitiv, logic, științific și materialist al predominantei burghezii din filosofie, literatură și artă în perioada anilor 1860-1880, simbolismul este mișcarea literară ce se formează în jurul lui Charles Baudelaire (1821-1867), poet ce a reprezentat puntea de trecere de la romantism la modernism, o personalitate literară importantă în literatura europeană și nu numai, fiind considerat reformatorul liricii franceze și europene. Pasionat de poezie, prostituate și...droguri, Baudelaire, alături de alți poeți simboliști precum Paul Verlaine și Arthur Rimbaud, eperimentează diverse substanțe și scriu sub influența acestora.

Începutul literaturii despre dependența de droguri se datorează în mare parte lui Thomas Penson De Quincey (1785-1859), eseist, prozator și jurnalist englez care este cunoscut mai ales pentru autobiografia *Confesiunile unui opioman englez* (*Confessions of an English Opium Eater*, 1821), în care povestește despre dependența de laudanum (tinctură de opium care conține 10% opium pudră) și efectul pe care îl are asupra sa. Laudanumul a fost consumat ca medicament în perioada victoriană, mulți scriitori și artiști devenind dependenți (Charles Dickens, George Eliot, Lord Byron). În anul 1860, Baudelaire publică în *La Revue contemporaine* o interpretare a *Confesiunilor* lui Quincey.

În data de 9 aprilie 1851, la 6 ani înaintea publicării volumului *Les Fleurs du Mal*, Baudelaire publică un articol numit „Du vin et du haschisch", în revista pariziană *Le Messager de l'assemblée*. Articolul reprezintă o primă dovadă a interesului pe care poetul l-a manifestat de-a lungul timpului pentru acest subiect. Nouă ani după apariția acestui articol, în mai 1860, apare volumul *Les Paradis artificiels* (*Paradisurile artificiale*).



BDD-A30541 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:15:20 UTC)

În *Paradisurile artificiale* Baudelaire prezintă o descriere detaliată a drogurilor consumate de el: vinul, haşişul şi opiul, realizînd chiar o cercetare a efectelor imediate şi pe termen lung pe care consumul acestora îl are asupra organismului. Cartea este împărţită în 3 capitole: „Despre vin şi haşiş – ca mijloace de multiplicare a individualităţii" (articolul publicat în 1851 şi integrat acum în volum), „Paradisurile artificiale – opiu şi haşiş" şi „Un opioman".

Referindu-se la vin, Baudelaire susţine că reprezintă sursa de unde „izvorăşte o a doua tinereţe", însă „de temut îi sunt voluptăţile fulgerătoare şi încîntările atît de iritante", continuînd prin a preciza că „dacă vinul ar dispărea dintre roadele umane, [...] în sănătatea şi în inteligenţa planetei s-ar crea un vid, o absenţă, o defecţiune cu mult mai înfricoşătoare decît toate excesele şi devierile de care este făcut răspunzător vinul." (*Paradisurile artificiale,* p. 11)

În *Florile Răului* întîlnim un ciclu de cinci poeme dedicate acestei băuturi, numit sugestiv „Le vin" („Vinul"). Unul dintre aceste poeme, „Le Vin de l'assassin" („Vinul Asasinului"), face parte din celebrele treisprezece poeme inculpate în procesul lui Baudelaire, în care este acuzat imediat după publicarea volumului din anul 1857, de „ultragiu la morala publică" şi „ofensă la morala religioasă"[1]. Şase poeme vor reprezenta cauza condamnării, fiind interzise în Franţa pînă în anul 1949.

Ciclul „Le vin" cuprinde, pe lîngă „Vinul Asasinului" şi poemele „Sufletul vinului", „Vinul negustorilor de cîrpe", „Vinul solitarului" şi „Vinul amanţilor". Baudelaire susţine că băutura alcoolică rezultată prin fermentarea mustului de struguri şi a altor fructe dezvoltă capacitatea creatoare a scriitorilor şi artiştilor, cel care consumă licoarea, „bea geniu", iar cei care nu consumă sunt consideraţi de acesta „artişti care resping mijloacele tradiţionale ale artei." Mai mult, poetul enumerează vastele motive pentru care se consumă vinul: „Profunde bucurii ale vinului, cine nu v-a cunoscut? Cel ce a vrut să-şi potolească o remuşcare, să evoce o amintire, să-şi înece o durere, să-şi construiască un castel în Spania, în sfîrşit, toţi te-au invocat, zeu misterios ascuns în fibrele viţei." (*Paradisurile artificiale,* p. 8)

Baudelaire fondează alături de Théophile Gautier celebrul „Club des Hashischins" („Clubul Haşişinilor"). Clubul funcţionează între anii 1844 şi 1849 şi atrage la întîlnirile lunare elita intelectuală pariziană: Victor Hugo, Alexandre Dumas (şi alţii) şi doctorul psihiatru Jacques-Joseph Moreau (expert în alienarea socială) care în 1845, după experimentarea cu haşiş, scrie şi publică lucrarea*Hashish and mental alienation*, în care stabileşte legătura dintre vis, halucinaţie şi delir cauzat de haşiş.

Locul de întîlnire pentru artiştii şi scriitorii boemi ai anilor 1840 era la Hôtel de Lauzun (acum sub denumirea de *Hôtel Pimodan*), etajul fiind închiriat de cei doi membri fondatori. În cadrul întîlnirilor, pentru recreere şi inspiraţie, se experimenta cu haşiş.Dintre toate ţările vestice, în Franţa se dezvoltase foarte mult consumul de haşiş şi opiu, mai ales ca urmare a invaziei Egiptului de către armata napoleonică, drogurile fiind aduse în ţară chiar de către soldaţi.

*Dicţionarul de droguri, toxicomanii şi dependenţe* (2007) ne oferă o definiţie a haşişului: „preparat psihotrop bogat în tetrahidrocannabinol (THC), pe bază de răşină de cannabis şi cu utilizare foarte răspîndită la ora actuală, cel mai adesea destinat să fie fumat în amestec cu tutunul." (Abraham 2007, 637) Etimologia cuvîntului provine din arabă, *hachich* (cînepă indiană), însemnînd şi „iarbă prin excelenţă." Baudelaire începe subcapitolul din *Paradisurile artificiale* dedicat studiului haşişului cu o introducere unde menţionează modul în care la seceriş lucrătorii se intoxică deseori cu cînepă:

[1]A se consulta cartea lui Cristian Bădiliţă. 2017. *Poetul şi procuratura. Procesul lui Baudelaire şi cele 13 poeme inculpate*. Bucureşti: Editura Tracus Arte.



BDD-A30541 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:15:20 UTC)

„La secerișul cînepii se petrece uneori un fenomen ciudat în personalitatea lucrătorilor, bărbați ori femei. S-ar spune că din recoltă se înalță vertiginos nu știu ce spirit care se rotește în jurul picioarelor și urcă maliții pînă la creier. Capul secerătorului este plin de vîrtejuri, alteori este cuprins de visare. Membrele slăbesc și refuză să-l mai asculte. În plus, mie însumi, în copilărie, pe cînd mă jucam rostogolindu-mă prin lanurile de lucernă, mi s-au întîmplat fenomene asemănătoare." (*Paradisurile artificiale,* p. 18)

Baudelaire continuă apoi să detalieze metode și rețete de consumare a hașișului, precum dulceața de hașiș sau încercările eșuate de a prepara hașiș din cînepă franțuzească, doar cel adus de peste Mediterană, realizat din cînepă indiană sau egipteană fiind consumat: „compoziția hașișului constă într-un decoct de cînepă indiană, unt și o cantitate mică de opiu." Cît despre dulceața de hașiș, acesta susține că aduce „fericirea absolută cu toate nebuniile ei, toate nebuniile de tinerețe și beatitudinile-i infinite." Continuă apoi cu precizarea că diluat în cafea fierbinte și consumat pe stomacul gol, hașișul are efecte mai puternice, survenind apoi lipsa poftei de mîncare.

Hașișul cauzează „o exasperare a personalității și în același timp un sentiment foarte viu al circumstanțelor și al mediului [...]. Orice bucurie, orice stare de bine fiind supra-abundentă, orice durere, orice angoasă este nemăsurat de profundă." Baudelaire continuă prin avertizarea cititorului neexperimentat de a nu încerca singur să consume hașiș dacă „spiritul este cuprins de spleen, dacă este o poliță de plătit. Nu consolează ca vinul; nu face decît să dezvolte peste măsură personalitatea umană în circumstanțele reale în care este plasată." Descrie efectele hașișului în funcție de modul în care este consumat, dar și faptul că fumul îi afectează și pe cei care consumă indirect.

Procedeul estetic simbolist prin care sunt asociate senzații de natură diferită (culori, sunete, mirosuri) numit sinestezie sau corespondență, este inițiat și folosit de către poeții simboliști tocmai în urma experimentării cu diverse substanțe halucinogene:

„simțurile devin de-o finețe și de-o acuitate extraordinare. Ochii străpung infinitul. Urechea percepe sunetele cele mai insesizabile în mijlocul zgomotelor celor mai ascuțite. Încep halucinațiile. Obiectele exterioare iau aparențe monstruoase. Ți se revelează sub forme necunoscute pînă atunci. Apoi se deformează, se transformă și în sfîrșit pătrund în ființa ta, sau mai bine spus tu pătrunzi în ele. Au loc cele mai ciudate echivocuri, cele mai inexplicabile răsturnări de idei. Sunetele au culoare, culorile sunt muzicale. Notele muzicale sunt numere și cu o rapiditate înspăimîntătoare rezolvi prodigioase calcule aritmetice pe măsură ce muzica ți se derulează în ureche. Stai jos și fumezi; crezi că stai în pipa ta și că pipa te fumează pe tine; te risipești sub formă de nori albăstrii." (*Paradisurile artificiale,* p. 22-23)

Baudelaire spune că nu sunt cunoscute efectele nocive ale consumului de hașiș, provocînd doar visare. Comparîndu-le, poetul constată că hașișul te face „antisocial, în timp ce vinul este profund uman". Cu efecte „mult mai fulgerătoare și mai puternice decît ale vinului", prin cele două mijloace artificiale „omul, exacerbîndu-

și personalitatea, creează în el [...] un fel de divinitate".

Concluzia la care ajunge poetul este că atît vinul cît și hașișul au în comun „dezvoltarea poetică excesivă a omului", însă în timp ce „vinul exaltă voința, hașișul o anihilează. [...] Vinul te face bun și sociabil. Hașișul te izolează. [...] În sfîrșit, vinul este pentru cei care muncesc și merită să-l bea. Hașișul aparține clasei de bucurii solitare; este făcut pentru nefericiții trîndavi." (*Paradisurile artificiale,* p. 28)

În ceea ce privește opiul, Baudelaire prezintă în a doua parte a *Paradisurilor artificiale* o interpretare bazată pe experiența lui De Quincey, deschizînd subcapitolul „Precauții oratorice" cu menționarea că opiul aduce „deopotrivă balsam alinător în sufletul



BDD-A30541 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:15:20 UTC)

săracului și al bogatului, pentru rănile care nu se cicatrizează niciodată și pentru neliniștile care îndeamnă spiritul la revoltă.” (p. 80) Mai mult, se sugerează că spre deosebire de alcool, opiul dezvoltă creativitatea, ceea ce justifică popularitatea consumului de opiu printre artiști și scriitori. Concluzionînd, experiența psihedelică are ca efect final o retragere a sinelui, o dezvoltare narcisistă a personalității, o ruptură de realitate, „omul căsătorindu-se cu el”. În *Dicționarul de droguri, toxicomanii și dependențe* (2007) opiul apare definit ca un „preparat obținut plecînd de la latexul capsulelor de mac *Papavem somniferum*, bogat în alcaloizi (morfină, codeină, etc.) și utilizat mult timp în medicină. Opiumul a generat în secolul al XIX-lea o formă de toxicomanie specifică, opiomania.” (Abraham 2007, 723)

În *Paradisurile artificiale* autorul dă dovadă de un încîntător sarcasm în descrierea efectelor pe care vinul, hașișul sau opiul îl exercită asupra minții, corpului și spiritului. Englezul Arthur Symons scrie, influențat de cartea lui Baudelaire, un eseu ce va fi publicat în revista *Vanity Fair*, în octombrie 1918, numit *The Gateway to an Artificial Paradise: the Effects of Hashish and Opium Compared* (*Poarta către un paradis artificial: efectele comparate ale hașișului și opiului*).

Arthur Symons (1865-1945), critic, poet și traducător englez, este cunoscut în special pentru activitatea sa de teoretician al curentului simbolist. Acesta a ajutat la receptarea curentului inițiat în Franța și la dezvoltarea simbolismului englez în plină perioadă victoriană, în care predomina utilitarismul și era cultivat rigorismul moral. Symons, alături de alți doritori de reînnoire a idealurilor sociale și culturale, precum Yeats sau Francis Joseph Thompson, au format generația deceniului nouă (*Nineties*), locul de întîlnire al acestora fiind la Rhymers’ Club, fondat de Yeats, unde tinerii poeți își recitau creațiile și făceau schimb de impresii în legătură cu noile tendințe culturale.

Symons a contribuit cu eseuri și poeme la revista literară *The Yellow Book,* a editat *The Savoy*, iar prin volumul de critică literară *The Symbolist Movement in Literature*, publicat pentru prima dată în anul 1899 și prin cel de critică a artei, *Studies in Seven Arts*, acesta a trasat un nou sens de dezvoltare a literaturii și artei în țara sa. A publicat și numeroase volume de poezii, precum *Days and Nights* (1889), *Silhouettes* (1892), *London Nights* (1895), *Images of Good and Evil* (1899) sau T*he Fool of the World and other Poems* (1906).

În articolul din anul 1918, *The Gateway to an Artificial Paradise: the Effects of Hashish and Opium Compared*, Symons descrie în manieră baudelairiană efectele celor două substanțe. Despre haș spune că este „un magician care transformă sunetele în culori și culorile în sunete.”[2] Poetul sugerează că intoxicarea cu haș îmbunătățește creativitatea, ca printr-o vrăjitorie „cuvintele prind viață [...]; substantivul, în bogata sa măreție; adjectivul, un veșmînt transparent care îl îmbracă și îl colorează precum o glazură; și verbul, un înger al mișcării ce oferă un fel de legănat ritmic întregii fraze.” Printr-o trezire a simțurilor se alterează percepția asupra realității, „muzica, auzită sau nemaiauzită, pare incomensurabilă, mai provocatoare și mai senzuală.” Intervine sentimentul de visare, de „evaporare”, „clipa devine eternitate”. Comparînd efectele hașișului cu cele ale opiului, Symons subliniază preferința lui pentru cel dintîi:

> „Efectele mentale ale hașișului sunt, de asemenea, mai active decît cele ale opiului. După ce se fumează opium totul devine mai somnolent, încet, ezitant. Bărbații și femeile devin învăluiți - nu vedem niciodată chipurile lor. Există lumină, dar nu lumina soarelui, nici a stelelor, nici a lunii. Casele nu au ferestre; în interior nu există oglinzi. Peste tot, pe parcursul întregii halucinații, ești conștient de un miros, de o duhoare -

[2] Traducerile din articolul *The Gateway to an Artificial Paradise: the Effects of Hashish and Opium Compared* îmi aparțin.



BDD-A30541 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:15:20 UTC)

> duhoarea indusă de opiu și de degradările morale ale opiumului. [...] De fapt, lumea adormită a opiului nu are fundații în acțiune sau viață; scenele din ea expun ceva mai rău decît lipsa de acțiune - o stupefacție inexplicabilă. [...] Efectele hașișului sunt mai neașteptate și mai bizare decît cele ale opiului. Este un drog care ne poate separa de noi înșine; schimbă inclusiv forma noastră în imagini fără formă; ne înecă în profunzimi adînci de anihilare, din care apărem vag, încet, plăcut. Ne poate îngropa sub cele mai vechi rădăcini ale pămîntului; ne dă moartea în viață și viață în moarte; ne dăruiește un somn care nu este somn și vise care nu fac parte din starea de veghe. Nu este nimic, pe scurt, uman sau inuman, moral sau imoral, pe care acest drog nu ni-l poate oferi."

La finalul articolului poetul atrage atenția asupra efectelor negative ale consumului, persoana devenind narcisistă, începînd să se considere centrul universului, avînd încredere oarbă în intelectul de geniu și în destinul său, ba chiar ajungînd să se considere dumnezeu. Articolul se încheie cu strigătul „I have become God!", dovadă a alterării percepției cauzate de consumul de droguri.

Arthur Symons se retrage după ce suferă de hipersensibilitate și nevroze[3] care culminează cu o cădere psihică în anul 1908, lăsînd în urma sa traduceri și numeroase volume de poezie și critică, influențat în opera sa de simboliștii francezi Charles Baudelaire și Paul Verlaine.

Simboliștii francezi și stilul de viață boem al acestora au avut o puternică influență în Europa. În peisajul literar autohton întîlnim numeroși scriitori care au experimentat diverse droguri ce le-au influențat opera, precum Alexandru Macedonski, Ion Minulescu și mulți alții. Studiul comparat al lui Andrei Oișteanu (2011) reprezintă un reper bibliografic important în acest sens.

Așa cum am văzut, Baudelaire este primul european care creează un studiu comparativ al vinului și drogurilor din punct de vedere estetic și etic:

> „Poezia lui Baudelaire relevă ceea ce *Paradisurile artificiale* articulează la nivel conștient, aproape teoretic, și anume transferarea din spațiul experienței halucinatorii în cel al programului estetic al valorilor iraționalității, ale inconștientului (ale fascinantului eu ascuns și obsedantei lui divinități) și negarea oricăror forme de raționalitate ori de convenționalitate, cadre reductive ale vastului spațiu interior." (Fătu-Tutoveanu 2010, 113)

Într-o scrisoare din anul 1860, Baudelaire susține că „lucrurile pămîntești nu există decît în mică măsură și că adevărata realitate e doar în vis." Poeții simboliști au căutat să evadeze din realitate și să atingă acea stare de visare, de univers alternativ menit să ofere liniștirea zbuciumului, inspirație creatorilor și atingerea absolutului. Cu ajutorul drogurilor ajung la mult rîvnitul „paradis artificial".

## BIBLIOGRAPHY

Baudelaire, Charles. 1965. *Versuri*. Traducere de Al. Philippide. București: Editura Tineretului.

Baudelaire, Charles. 2001. *Les Fleurs du Mal/ Florile Răului*. Editor: Nicolae Guțanu. Lectori: Gheorghe Chiriță, Galina Guțanu, Ana Tataru. Chișinău: Editura Gunivas.

[3]A se consulta Arthur Symons, *Confessions: A Study in Pathology* (1930), unde poetul descrie căderea nervoasă și tratamentul pe care l-a urmat.



BDD-A30541 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:15:20 UTC)

Baudelaire, Charles. 2001. *Paradisurile artificiale*. Traducere de Gabriela Abăluță și Constantin Abăluță. București: Editura Univers.

Bădiliță, Cristian. 2017. *Poetul și procuratura. Procesul lui Baudelaire și cele 13 poeme inculpate*. Dosar, traducere și comentarii. Ediție bilingvă și ilustrată. București: Editura Tracus Arte.

Boon, Marcus. 2002. *The Road of Excess: A History of Writers on Drugs*. Cambridge, Massachusetts, London: Harvard University Press.

Fătu-Tutoveanu, Andrada. 2010. *Un secol intoxicat: imaginarul opiaceelor în literatura britanică și franceză a secolului al XIX-lea*. Prefață de Caius Dobrescu. Postfață de Vasile Voia. Iași: Institutul European.

Oișteanu, Andrei. 2011. *Narcotice în cultura română: istorie, religie și literatură*. Ediția a II-a revăzută, adăugită și ilustrată. Iași: Polirom.

Pavel, Abraham (coord). Denis Richard și Jean-Louis Senon. 2007. *Dicționar de droguri, toxicomanii și dependențe*. Traducere de dr. Gabriel Munteanu. București: Editura Juridică.

Symons, Arthur. 1906. *Studies in Seven Arts*. London: Archibald Constable and Company.

Symons, Arthur. 1919. *The Symbolist Movement in Literature*. Revised and enlarged edition. New York: E. P. Dutton & Company.

## Site-ografie:

Fătu-Tutoveanu, Andrada. *Fascinație și dependență: Halucinogenele și la Belle-Époque*, în Historia. https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/fascinatie-si-dependenta-halucinogenele-si-la-belle-epoque (accesat pe 15 mai 2019)

Osborn, Catherine B. 1967. *Artificial Paradises: Baudelaire and the Psychedelic Experience*, in *The American Scholar*, Vol. 36. No. 4 (Autumn, 1967), Washington, D.C. https://www.jstor.org/stable/41210172 (accessed on May 13, 2019) pp. 660-668

Symons, Arthur. 1918. *The Gateway to an Artificial Paradise: the Effects of Hashish and Opium Compared*, in *Vanity Fair*, vol. No. 10, no. 8 (Oct. 1918), New York. https://stag-archive.vanityfair.com/article/1918/10/the-gateway-to-an-artificial-paradise (accessed on May 09, 2019) pagina 73



BDD-A30541 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:15:20 UTC)